

Адриан Лазаровски

Гостоприемник

„Ще я убия“, помисли си той, докато се качваше в автобуса. Стоеше на проклетата спирка вече почти час, край него се изнизаха десетки рейсове (и то в неделя, злорадстваше вътрешният му глас), а Мария не се появяваше никаква. Студеният вятър го брулеше безмилостно и той свиваше безпомощно врат в яката на коженото си яке, но усилията му бяха напразни – февруарският студ не знаеше прегради.

Той обаче продължаваше да чака.

Хората на спирката непрекъснато се сменяха – ето едно хубаво момиче с кестенява коса и бяло палтенце, хоп! и тя изчезва, погълната от зеленикавото туловище на номер 306; сега погледът му е прикован от една мадама на около трийсет години, с червеникава коса и обещаващ поглед, но ето че и тя го изоставя, качва се в лъскаво синьо ауди; на мястото ѝ застава дебела соцдомакиня с две огромни торби, която примлясва доволно и облизва с език подпухналите си устни. Не, за нея няма автомобил – мястото ѝ е в раздрънкания икарус на 280, който ще я стовари в прогнилия ѝ апартамент в Мусагеница при алкохолизирания ѝ съпруг. Добре дошла в Ада, скъпа!

Изморен от непрекъснато променящата се обстановка и загубил всякаква надежда, че тя ще дойде (ох, Господи, дано да слезе от следващия рейс, моля те), той се пооглежда още малко на спирката, взирайки се напрегнато в лицата на всички момичета, очаквайки да я зърне изведнъж, радостно усмихната и бързаща към него.

Но не. Не и днес. Днес не ти се полага да я видиш, копеле. Утре – може би, вдругиден – със сигурност, но днес – забрави. Качвай се на следващия рейс и се прибирай вкъщи.

Не мога.

О, можеш и още как. Струва ли си цялото това чакане една пиклива кучка, а? Пък и днес няма да можеш да я чукаш – дори и да я видиш.

Нищо. Искам да я видя.

Ръцете му са брутално измръзнали и когато той бръква във вътрешния си джоб за цигара разбира, че не може да си вземе – пръстите просто не му се подчиняват. От направеното движение гърдите му са опарени от дяволския студ и той едва успява да закопчее якето си.

Кучка.

Надеждата умира последна; светкавична мисъл прорязва съзнанието му: „Ами ако ѝ се е случило нещо?“ Ако е болна, откраднали са и портфейла, съквартирантката и е припаднала, станало е наводнение, изнасилили са я на стълбите, асансьорът се е повредил? Не. Щеше да ми се обади.

Как? Не си плащал мобилния си телефон от два месеца. Не забравяй статуса си, момченце.

Горещи вълни обливат лицето му, той трескаво прехвърля в главата си положението. Ще отиде при нея, въпреки нейната забрана. Но ако няма уважителна причина...

Спрелият 280 е от новите – сравнително новите – със светещи цифри на електронното табло. Без да мисли, се хвърля вътре и застава прав до прозореца.

Твърде напрегнат е, за да седне.

Измръзналата гълпа нахлува на тласъци в автобуса, като от изпразване на някой великан. Около него се чуват смехове, бърборения, перфориране на билети. Вратите се затварят.

Господи, по-бързо, не може ли по-бързо!

Не може. Ако искаш по-бързо, да беше взел такси. Този път вътрешният му глас сякаш принадлежи на мазен мустакат таксиджия. Никога не е обичал таксиджиите – мисли ги за отрепки. Винаги са му приличали на актьори от порно филми. Немски порно филми от осемдесетте години, където мустаците са по-задължителни от хубавите цици.

Автобусът потегля. Най-накрая.

Той се взира през стъклото в тъмния град, гледа през пърхашите снежинки и не вижда нищо. Съзнанието му е обсебено от една единствена мисъл – дали тя е добре.

Разбира се. Тя е много добре – в момента прави свирки на съседа от долния етаж, докато културологът от 324-та я работи отзад. Ни най-малко не я интересува премръзналият хуй на спирката пред Университета.

Обаче него го е грижа. За нея.

Голяма работа! Интересите на премръзналите хуйове не струват нищо пред интереса на приятно затоплената и овлажнена вулва.

Рейсът е утихнал. Пътниците са потънали в странно мълчание.

Билет! Сега се сеща, че няма билет. Ами да, щеше да си вземе от шофьора, но съвсем забрави за това. Докато проверява джобовете си за стотинки, внезапно раздвижване приковава погледа му.

От местата, намиращи се точно зад това на водача, се надигат бавно две фигури. Нищо особено – жени на по петдесет години. Обръщат се постепенно към него и той изтръпва.

Контрольори.

Ебали му майката.

Мрази контрольорите повече и от таксиметровите шофьори. В крайна сметка, ти сам се набутваш при тях. Докато тук си пътуваш

спокойно, а те изведнъж изникват до теб с дразнещо ухилените си физиономии.

Петима пътници го делят от проверката. Той бързо се оглежда, но никъде не забелязва милосърдно подхвърлено билетче. Очевидно днес Господ му показва среден пръст.

Ами Дяволът? Той какво ми показва, хеви метъл ли?

Ха ха, много смешно. Но почакай – то майтапът сега предстои.

Контрольорите са до него. Пълни жени, с прибрани коси и увиснали бузи и гърди. Въобще не можеш да ги раличиш от зомбираните женски по улиците.

– Вашето билетче – казва едната. Зъбите и проблясват на слабата светлина.

– Нямам – решава да приложи директен подход той и вдига извинително рамене. Исква да добави още нещо, но млъква.

– Платете си глобата тогава – включва се другата. Гласът и е с метална нотка. Сякаш дъвче стружки на закуска всеки ден, опитвайки се да прочисти вкуса от вмирисаната сперма на мъжа си.

– Нямам пари – прилага твърда тактика той. Чуди се дали пак да свие рамене, но клишетата са третото нещо, което ненавижда.

– Слезте от превозното средство – заучените им фрази предизвикват у него лека усмивка.

– Няма. – гласът му прозвучава изненадващо твърдо дори за самия него. Като че ли някой друг говореше през устата му. Готов съм за вестник „Шок“, помисля си. Не само чувам гласове, но им давам и трибуна.

– Ще видим – изрича първата. Сега забелязва, че очите и са с червеникав отенък. Отдава го на осветлението.

– Няма да сляза и това е – гласът му леко потреперва. Ето че образът на железния мъжкар се пропука. Сега ще го разкъсат и ще го изядат. Харпиите са жадни за кръв.

– Ще слезете – изграчва стоманеният глас и го хваща за ръката. Хватката ѝ е изключително здрава – сякаш са го притиснали железни пръсти. Той изохква.

Другата дава знак на шофьора. Автобусът спира и вратите се отварят.

Пътниците гледат недоумяващо.

– Хайде – изсъсква червенооката и езикът и пробягва зад зъбите. Сигурен е, че е забелязал нещо странно, нещо особено, но тя затваря веднага уста. Другата го издърпва към вратата – има невероятна сила за отпуснатата домакиня на средна възраст.

Той се озърта безпомощно като добитък в кланица, но събитията се развиват толкова бързо, че не може даже да реагира адекватно. Останалите пътници го гледат апатично, сякаш безброй пъти са ставали свидетели на подобни гледки.

Преди да успее да отвори уста, той е свален от автобуса.

Вратите се затварят и ауспухът бълва задушливи кълбета дим в лицето му, придружени от ръмженето на двигателя и отдалечаването на рейса.

Той се закашля, след което отваря очи. Гледката го поразява.

Въобще не се намира на спирка от маршрута на 280. Освен ако линията не е променена. Нищо чудно, след като не гледа телевизия и не чете вестници, подобна промяна да протече незабелязано за него.

Въпреки всичко, гледката е доста зловеща.

В същото време му се струва странно позната. Някъде е виждал това място.

Застанал е до изоставена железопътна линия, водеща дълбоко навътре в мрачна гора. Тази линия се пресича от шосето, по което най-вероятно е дошъл автобусът, под прав ъгъл, оформяйки кръст сред гъстата гора.

Освен това не е сам. Двете му придружителки са все още до него.

Обаче не са същите.

Той подтиска импулса си да закрещи, захапвайки до кръв устните си. Здравият разум му нашепва, че това е невъзможно, но той вярва на очите си.

Лицата на контрольорите са зловещо изкривени, сякаш някой е пренарисувал чертите им, опитвайки се да създаде чудовище. От цепките на очите им го наблюдават кървави зеници, деформираните лица са извити в страшни усмивки, разкриващи остри иглоподобни зъби.

Съществата все още носят женските дрехи на прегърбените си фигури, което засилва кошмарната визия. Едното от тях продължава да го стиска за ръката.

Повеждат го по запустялата жепелиния. Гората се сгъстява дотолкова, че лунната светлина едва прониква през преплетените клони.

Студът е все така остър, но той вече не му обръща внимание. Мисли си за средния пръст на Бога и за знака на Дявола. Мисли си за мизерната и студена, но бленувана в този миг квартира, за отвратителните си колеги, за нежните устни на Мария... Неща, които няма да види никога повече.

Никога вече.

Сеща се за героя на „Гарванът“ – за стихотворението на По, разбира се, а не за микровълновия филмов боклук – и той се усмихва. В това време едно от съществата се вира в него, езикът му се стрелва между зъбите и усмивката му замръзва на часа.

Сега разбира какво му бе направило впечатление в рейса. Езикът е твърде дълъг и с двустър край – като на змия. Добре дошъл при Лъвкрафт, скъпи.

В далечината забелязва мъждукаща светлина. Прилича му на светлина от къщурка, но е неестествено бяла. Мъртвешки бяла. Сякаш безброй трупове излъчват фосфоресциращо сияние.

Съществата са го хванали от двете страни като любезни придружителки. Напомнят му на екзекуторите от „Процесът“ на Кафка. Мислено си казва да престане с литературните паралели – ситуацията не е идеалната за междутекстов анализ.

Гората около тях е безмълвна, също като спътниците му. Не се чува никакъв звук с изключение на собствените им стъпки. Странно защо той върви в центъра на релсите, а бившите контролори – извън очертаванията им.

Източникът на светлина се приближава и той неволно простенва. Намира се пред зловеща постройка, в която за строителен материал са използвани автобуси, трамваи, тролеи, релси, гуми... Тя се издига на страховита височина сред заобикалящата я гора, невъобразим лабиринт от чавдари, икаруси, манове и шкоди. Те са едновременно помещения и коридори. Ъглите, под които са свързани, са кошмарни – цялото прилича на триизмерна плетеница, сътворена от гениално отвратителен ирационален мозък. Някои прозорци излъчват бледо сияние, на други се виждат залепени лица, виращи се в очакване... Лица, чиято кожа е мъртвешки бледа и е опъната по скулите като изсъхнал пергамент. Лица, в чиито очи се чете отчаяние, зов за помощ... или лудост. Лица на обикновени хора.

В стомаха му се надига огнено кълбо и той едва подтиска импулса да повърне. Забелязва кръвта, с която безбройните трупове са омазали стъклата. Тя е засъхнала и кафеникава, чертаеща гротескни арабески по стъклата.

Съществата спират пред първия етаж на сюрреалистичната постройка. Тя му напомня на демоничен лунапарк, на храм на някакво кошмарно божество. Извисява се застрашително над него, а подутата луна е напълно засенчена от мрачния ѝ силует. Те застават пред двойната врата на един икарус, която сама се отваря пред тях. В следващия момент той

вече е вътре, а онези надничат през прозорците с изродените си лица.

Той се оглежда наоколо. Запустял търбух на отдавна неизползван автобус. Мръсотия, паяжини и прах. Седалките са изкорубени, сякаш нещо се е измъквало от тях. Тогава забелязва мъртъвците.

Те са полегнали, извити под странни ъгли, а побелялата им кожа излъчва слабо сияние. Голи са и остатъците от техния пол го карат да отмести поглед. Осмелява се да тръгне по леко наклонения под. По пътя се препъва в нечие тяло, но продължава напред и нагоре. Сигурен е, че трябва да има някакъв изход.

Пробва един прозорец. Стъклото не се помръдва и на милиметър, когато той яростно блъска с юмруци отгоре му. Насочва се към една от вратите. Резултатът е същият.

Отчаян, той се отпуска на една от седалките. Изглежда е обречен да остане вечно тук. Не обръща внимание на кръвта по тапицерията, както и на разкъсаните ануси на бледите трупове по пода.

Нещо се размърдва под него. Понечва да се изправи, но не може. Напряга всички сили, обаче сякаш е прикован за седалката.

Усеща под задника си неприятно затопляне. Нещо шава отдолу, нещо лигаво и противно, сякаш с десетки крачка и пипалца, съдейки по вибрациите, които го разтърсват. То започва бавно да отпаря кожата му, да пъха противните си израстъци в ануса му, да го разкъсва и разтваря. Нечовешка болка го пронизва, той започва да крещи неистово, ръцете му се размахват във въздуха. Напразно. Онова (съвсем буквално) продължава да го работи отзад.

Вече го усеща вътре в себе си. Милиметър по милиметър то прониква в него, опитвайки се да напъха цялото си сегментирано тяло в неговото. Може би, когато се навре до края в мен, мисли си той, ще успее да стана от седалката.

И какво ще направиш? Ще го изсереш ли?

Сега разбира агонията, изписана по ликовете на труповете, както и техните изпосталели лица. Сега разбира всичко.

Колко ли време ще трябва да го храня, докато не стане достатъчно голямо, пита се той. Колко ли време ще трябва да бъде един послушен гостоприемник?

Раздираща болка се разпростира по цялото му тяло. Размерът на страданието е безграничен. Паразитът се намества удобно във вътрешностите му.

Преди да загуби съзнание, той вижда как мъртъвците се раздвижат. Бавно се изправят и протягат към него кривите си ръце, оголили

зъби в демонични гримаси и вирайки се в него с мътен поглед. Тръгват към него, зловещо изгърбени, като че ли превити от товара на преживяното страдание и ужас. Белезникавото им сияние разсейва мрака в призрачния коридор и на оскъдната светлина му се струва, че те сякаш се усмихват.

Техният нов бог скоро ще бъде роден.

КРАЙ

© Адриан Лазаровски

Източник: <http://www.fantastika-bg.com> (през <http://sfbg.us>)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3>]